

A SZERELMETES FIÚT HALLGASSÁTOK

2014. május 18.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott nyers szövege belső használatra –

Ami ott van ma a szíveden, az hangozzék el az Úr előtt. A gyülekezet egy szent hely, az Úr rendelése. És szeretném, ha az olajat, amit hoztál ma, azt kiárasztanád az Úr színe előtt, hadd folyjon ez a folyam. Ó! Gyönyörűen folyik és árad az Ő kenete! Meg fogja ma érinteni, meg fogja vigasztalni a szíveket. Megtörnek az igák a mai napon és kiesnek a szegek az életekből, és minden teher – amit az ördög ráakasztott –, leesik és összetörik.

Hálákat adunk Istennek, hogy megörvendezteti ma a szíveket az Ő gyönyörűsége jelenlétével, az Ő gyönyörűsége kiadásával. Mindenki meg fogja ismerni az Ő szeretetét, mert a szívünkben helyezte azt el. Kijelentést fogunk kapni ma erről, kijelentésekben fog szólni hozzánk az Úr. Emeld fel a hangodat Istenhez! Mindenki hangját szeretné hallani Isten.

Dicsérjétek az Urat! Hányszor mentette meg az életedet? Köszönd meg neki. Hányszor szólt a szívedhez? Nem hagyta, hogy elcsüggedj. Ó, Messiás! Ő az, aki bekötözi a megtört szíveket, begyógyítja a sebeinket. Köszönd meg neki! Áldjuk és magasztaljuk Őt. Dicsőséget adunk Neki. Magasztaljuk Őt minden napon, mostantól mindörökkön örökké. Ámen.

Hálákat adunk Istennek. Az Ő jelenléte gyönyörűsége, és az Ő jelenlétében van a vigasztalás, a szükségek betöltése, a betegek gyógyítása. Minden ott van, amiért ma jöttél. Öleljük meg a szomszédunkat egy szerető öleléssel a drága Úr Jézus kegyelméből, hogy ma egybejöhettünk, hogy téged elhozott. Az Úr kegyelme az is, hogy ma itt lehetsz, és hogy ma megajándékoz téged. Megköszönjük Istennek a dicsőítők seregét.

Talán az első, amivel kezdem, hogy drága Sanders apostolunk és pásztorunk a mai napon még interneten keresztül vesz részt az istentiszteletünkön. Üdvözlét küldi mindnyájatoknak. Nem feledkezünk meg róla egy percre sem. A küldetését tölti be Izraelben. A jövő héten már itt lesz, és nagyon hiányoztok neki. Ezt üzeni és ez nagyon jó dolog.

Mi is megtesszük, hogy egy tapssal megköszönjük az életét Istennek, megerősítjük az ő útjait, beteljesülnek az ő útjai. Megköszönjük Istennek, hogy gondja volt ránk, amikor őt elküldte hozzánk, hogy megtanulhassuk az Igét és a hatalmunkat. És ígérjük Istennek, hogy minden napon ebben a hatalomban járunk és mindazt, amit nekünk rendelt, azt előhozzuk a látható világba. Köszönjük neki, hogy ezt megtehetjük.

Ünnepi pillanat ez a mai, Hölgyeim és Uraim! – ha szabad így mondanom. Nagyon ünnepies pillanat ez, már a megszólítás sem akármilyen. Jelentem nektek, hogy *újra Krisztus Szeretete Egyház a nevünk* törvényesen. Bejegyzett egyház lettünk! Jogerőre emelkedett.

Senki el nem lophatja tőlünk, amit az Úr plántált. Mondom nektek, hogy az Úrnak nagy taps járt ezért, ahogy meg is tettétek, egy igazi vastapssal, mert sok keresztyén futott fűhöz-fához, amikor megtörtént, hogy az egyházakból legjobb esetben egyesület lehetett.

De mi – mint a jelek is mutatják –, arra az egy helyre mentünk el, aki tud rajtunk segíteni. Ő az Úr Jézus Krisztusunk. Ő járt előttünk ebben és *megperelte* az ügyünket anélkül, hogy embereknek kezet csókoltunk volna. Nekünk egy Királyunk van, Ő az Úr Jézus Krisztus.

Ezt a munkát, amit Isten elplántált, senki ki nem szaggathatja. És ahogy mondja az Írás: Zorobábel kezei plántálták, és Ő végzi azt be. Ember nem végzi azt be, amit Isten elkezdett. Isten pedig előttünk járt ebben.

Amíg ezért imádkoztam, az alábbi egy nagyon jó Igének bizonyult erre a helyzetre. Láthatjuk, hogy Isten mennyire előttünk járt ezekben, és mátol bátran használhatjuk újra az eredeti nevünket, ahogy Isten létrehozta ezt a munkát.

Mert bizony voltak ebből hátrányaink és megkülönböztetések. Rögtön már az első hónapban érkeztek olyan visszajelzések a polgármesterek és a művelődési házak részéről, hogy mostantól nem működhetünk az addig megszokott formában – pedig évekig volt már ott gyülekezet – mert már nem vagyunk egyház. Ez volt az indok. Úgyhogy hétszeres árat és hétszeres kárpótlást követelünk ezért, és ahogy az Úr megígérte, előttünk járt ebben.

Engedjétek meg, hogy felolvassak egy Igét, hogy láthassátok, mennyire úgy szól az életünk, ahogy írva van.

ÉSAIÁS 45,1–2. 8.

**1. Így szól az Úr felkentjéhez, akinek jobb kezét megfogtam, hogy meghódol-
tassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, – ezek az e
világi királyok – előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak;
2. Én megyek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércajtókat
összetöröm, és leütöm a vaszarakat.**

Akármilyen ajtókat akarna az ellenség építeni az Úr útjába, ha az Úr előttünk megy, akkor ezek az ajtók mind összetöretnek. Leüti az Úr ezeket a zárat. Nincs olyan ajtó, ami meg tudna téged akadályozni – hogyha abba az irányba kell menned –, hogy ne juss a végcélba, mert az Úr megy előtted. Még a 8-as verset is szeretném idefűzni.

**8. Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyílják
meg a föld és viruljon fel az üdvösség, és megigazulás sarjadjon fel vele
együtt; én az Úr teremtettem azt!**

Magyarországon az Úr elplántálta ezt a munkát és fel fog virulni a *teljes üdvösség*, mert így szól: a megigazulás sarjadjon fel. Kisarjad ez a munka, amit Ő elkezdett. A *megigazultság* az, amit az Úr elplántált és ezt be is végzi.

Ezért bátrak legyetek, menjetek előre, senki ne hagyja, hogy az Úr útjait akadályozza bármi, ne tekintsetek az akadályokra. Menjetek előre és végezzétek az Úr munkáit, mert az Úr megígérte, hogy elősarjasztja az Ő üdvösségét ebből a földből. Elősarjasztja, és ezt a munkát Ő végzi egyedül, és Ő megy előttünk. És nagyon köszönöm neki, hogy ezt elvégzi.

Ma először egy bölcs tanmesét fogok nektek mondani. Nem viccel kezdem, bár néha azzal is elő szoktam állni, mert nagyon szeretem, ha látom, hogy mindannyian elmosolyodtok. Tudjátok, hogy sokkal jobban nézünk ki, hogyha az öröm van az arcunkon? A mosoly.

Egy *tanmese*, ami nagyon tanulságos a számunkra és nagyon rövidke: egy gazdának volt egy szamara és az állat beleesett egy mély gödörbe. Annyira mély volt ez a gödör, hogy nem tudta kimenteni a szamarát. Hívta a barátait, de a barátaival együtt sem sikerült a szamarat kisegíteni ebből a mély csapdából.

Miután mindent megpróbált, úgy határozott, hogy akkor eltemeti a szamarát, bár nagyon kedves volt neki. Elkezdte rálapátolni a földet. És itt jön a történet tanulsága számunkra: Minden egyes lapát földet, amit a gazda rádobott, a szamár lerázott magáról, hogy ez *nem ide való* dolog. A lehulló földre rálépett, jól megtaposta, és várta a következő lapát földet.

Ahogy lapátolta a gazda a földet, a szamár mindig megrázta magát, *lerázta magáról* azt a földet, rálépett, megtaposta, és *följebb lépett*. Mindezt addig és addig csinálta, míg a gazda látta, hogy ennek *jó kimenetele* lesz. A csacsi a végére az egyszerű bölcsességével – amit az Úr adott neki –, kiemelkedett a földből. A végén pedig kilépett a gödörből, megszabadult és az útjára ment.

Mindaz, amit az ördög nektek tervez, és akármilyen mély gödörben vagytok jelenleg, ha tudjátok, hogy hogyan kell ezeket az Úrral, a *hatalom* szavával *ledobni* magatokról és a talpatok alá helyezni, majd arra rálépni és szintről-szintre és dicsőségről-dicsőségre elváltozni, akkor csak *egy kimenetele* lehet a dolgoknak, az pedig a *győzelem*, amit az Úr Jézus szerzett számunkra.

Amikor ezt a tanmesét meghallottam, rögtön arra gondoltam, hogy milyen sok keresztényre ráillik. Amikor mély gödörben vagyunk, és érezzük, hogy még lapátolnak ránk; ez is, az is jön hozzá, és még a tetejére is dobnak, pedig az már nem hiányzott volna. De ezek *ugródeszkák* számunkra, hogy följebb és följebb kerüljünk Isten dicsőségében, mert Isten mindent a *javunkra fordít*.

Megígérte, ha *nem adjuk fel* a hitünket, mindent a *javunkra fordít*, és egyre magasabban fogunk állni szellemiekben, és egyre inkább látjuk, hogy mi zajlik körülöttünk, s a végén *kimenekedünk* ezekből. És nem úgy lesz a sorsunk, ahogy az ellenség tervezte, hanem úgy, ahogy az *meg van írva*. Ámen.

A szellemi imádságokról szeretnék egy pár gondolatot elmondani, hiszen naponta több órát imádkozom hűséges imatestvérekkel, és ha az ember *sok időt* tölt a *nyelvek imájában*, akkor *sok megértést* is kap arról, hogy miről folyik az imádság.

Hiszen mondja a Biblia, hogy amikor nyelveken imádkozunk, akkor azért is imádkozzunk, hogy *megmagyarázhassuk*, vagy legalább egy *megértést* vehessünk arról, hogy milyen irányba folyt az imánk, vagy most *mit szólt* a Szellem általunk. Nagyon sok *megoldást* és megértést veszünk ilyenkor helyzetekre.

Ahogy olvastam a Zsoltárokat, találtam egyet, ami nagyon sűrűn összefoglalja azt, amiket mostanában mond a Szellem. Azt is olvassuk a Bibliában, hogy nekünk meg kell *hallani*, hogy *mit mond* a Szellem a gyülekezeteknek. Akinek füle van, hallja, úgyhogy halljuk ezt meg.

Engedjétek meg, hogy akinek nincs annyi ideje az imádságra, azokkal megosszam, hogy mik forognak mostanában az imáinkban, és be tudjatok csatlakozni a hitetekkel. Az imént említett Ige a 27-es zsoltárban van. Rövid kis zsoltár. Nem minden versét fogom felolvasni, csak ami úgy igazán bele illeszkedik a mi szellemi birodalmunkba, ebben a pillanatban.

Bocsánatot kérek! Az alkalom elején akartam mondani, hogy ma próbasugárzás van, és azt az örömhírt kell közölnöm, hogy mától, ha ez sikerül, akkor minden digitális hordozón – az iphone, az ipad készülékeken, okos telefonokon – mindenféle formában lehessen fogni az istentiszteleteket, ne csak az otthoni komoly számítógépeken.

Mindenféleképpen ezen munkálkodunk, és ha hetek kérdése is, de meglesz. És akkor, akinek kis telefonja van, az is tudja az istentiszteletet nézni és hallgatni, ami nagyon jó dolog. Tapsoljuk meg azoknak a buzgó igyekezetét, akik ebben munkálkodnak, mert a szívükből teszik, hiszen az Úr adta a szívükre. Ez egy *hatalmas ajtó* ki a világra.

Akkora ajtó, hogy el nem tudjátok gondolni. A fiatalság felé a leghatékonyabb. A nagymamák, akik idejárnak, szólhatnak a kis unokáknak, hogy szeretném a telefonodat kölcsönkérni vasárnap fél tíztől.

És meg fogják kérdezni, hogy ugyan miért? Hát majd meglátod, és bekapcsolod és megmutatod neki Isten dicsőségét. Nagy dolog ez, mert Istennek ezeket a csodálatos áldásait igenis használni kell az Evangélium terjesztésére. Visszakanyarodva a 27-es zsoltárhoz:

ZSOLTÁR 27,1–2. 5–6. 8. 13–14.

1. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: Kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: Kitől remegjek?

És ha belegondolunk – ahogy az elmúlt héten is szoltuk –, *hit nélkül* lehetetlen tetszeni Istennek, de ennek a fordítottjáról is beszéltünk, hogy a *félelmek nélkül* lehetetlen tetszésére lenni az ördögnek. Nem fér hozzád, hogyha félelmek nincsenek benned.

A zsoltáros erőteljesen mondja: Kitől féljek? Az Úr az én világosságom és üdvösségem! Kitől rettegjek, kitől remegjek? Az Úr az én életemnek *erőssége*. Ki mer szembeszállni az Úrral? A leghatalmasabbal?

Úgyhogy bátran jelentsétek ki ezt az igazságot, mert benne van a szellemünknek a *bátorsága*, hogy az Úr van velünk. Nincs bennünk félelem. Mitől féljek? Mi jöhet, amitől rettegnem kellene, ha az Úr van velem? Mi olyan jöhet? Előre szögezd le, hogy bármi jön az utadba, nem fogsz félni, és nem fogsz rettegni. Nagyon fontos!

2. Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és ellenségeim: ők botlanak meg és hullanak el.

Figyelem, hogy a világban nagyon sokan vannak, akik ezzel a betegséggel küszködnek, amit úgy neveznek, hogy *rákbetegség*. Ez egy gonosz *démonikus* forrás. Meggyőződés, hogy eszi az emberek testét. Szerveket támad meg, és itt írja az Ige: ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék... Nos, ha ilyen tünetekkel küszködsz, kiváló Igét és igazságot vehetsz ebből. Még ha ez támadna is meg – a szorongatóid és ellenségeid ők, és meg fognak botlani.

Le van írva, hogy ők botlanak meg, és elhullnak, mert az Úr a te *erősséged*, az Úr a te *fényességed*, az Úr a te világosságod, az Úr a te *győzelmed*. Kijelented-e, kérkedsz-e vele? Tudatosítod-e magadban, ha ezek a gonosz erők megtámadnak? Kijelented-e ezt a *győzelmet előre*? Ez kulcs hozzá! Ki kell jelenteni előre. Kitől féljek? Kitől rettegjek? Semmitől!

5. Bizony elrejt engem az Ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.

Nagyon sokszor imádkozzuk ezt a rejtekhelyet, az *Úr sátorát*. Hogy az Úr sátorában *örvendezések* vannak, hogy az Úr sátorában *oltalom* van, hogy az Úr sátorában *örömkialtások* vannak. És ez a sátor az imádságainknak egyik eleme.

Isten, az Atya szeretné, ha megvilágosodna számunkra, hogy az Ő *rejtekhelyén* vagyunk, és Kösziklára állította fel a lábunkat. A legszilárdabb talaj a *köszikla*. Az Úr Jézus Krisztus, mint Köszikla. Kösziklán állunk.

ZSOLTÁR 27,6. 8. 13–14.

6. Most is felülemeli fejemet ellenségeimen, akik körülöttem vannak, és én az Ő sátorában örömdózsokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.

Magáért beszél. Elnéztelek benneteket reggel, hogy nem sokan énekeltek, és ezért egy kicsit szomorkás a szívem, hogy nem érzitek annak az örömét, amikor az Úrnak együtt énekelhet a gyülekezet. Legyetek ebben egy kicsit buzgóbbak, mert ez a kulcs a győzelmünkhöz.

Örömdózsokkal áldozunk, zengedezünk az Úrnak a szívünk öröméből. Miért örvendezik a szívünk? Mert látjuk a győzelmet a *hit szemeivel*, ha még a valóságban nincs is ott. Ez a hit, amikor látjuk a győzelmet. És Ő fogja *felülemelni* a fejemet.

Most is felülemeli fejemet az ellenségeim felett – mondja a zsoltáros. Jelentsd ki. Látod, Dávidnak mindig ott volt a szájában a győzelem szava.

8. Ha ezt mondod: Az én orcámat keressétek! A szívem azt válaszolja néked: A Te orcádat keresem, oh Uram!

Az Úr igenis kiáltja ezt neked is, és keresned kell neked is. Keresd az én orcámat! Az én *orcámat keressétek!* – mondja az Úr. A szívem azt válaszolja néked – látod, hogy egy *párbeszéd*ről szól az Úrban való járás? Az Úr szól, és kiált: Keresd az én orcámat, és akkor a te szíved azt kell, hogy válaszolja, hogy: a Te orcádat keresem, oh, Uram!

Ez egy közösség, amiben járunk az Úrral. Az Úr kívánja, hogy keresd Őt. Keresd az *akarátát*, keresd azt az *Igét*, amiben világosság van a számadra. Keresd a *mikénte*ket, hogy hogyan és merre?

És amikor az Úr felszólít téged, hogy keress engem, akkor neked arra választ kell adni, vagyis itt van, hogy a szívem azt válaszolja... Nem lehet az Úr *felszólításait* figyelmen kívül hagyni. *Választ* kell adni a szívünknek: igenis Uram, én a *te orcádat keresem* mindenkor.

És tudod-e, hogy nem konkrétan egy gyógyulást keresünk, amikor az Úrral járunk? Vagy nem konkrétan egy dolgot, egy jó munkahelyet keresünk? Ezek is ott vannak az életben. De a kulcs, amikor nem a kezét, vagy azt az egy gyógyulást keresed vagy úgy mész a trón elé, hogy Uram, adj nekem, hanem az Ő orcáját imádatokkal keresed.

És amikor megtanulsz Őbenne *gyönyörködni*, akkor a szíved minden kívánsága *beteljesedik*. Őbenne megtalálasz mindent. Az Ő orcáját keresd, az Ő szívét keresd! *Közösséget* építs velem! Nagyon vágyja ezt az Úr. A szerelmese vagy neki.

13. Már ellankadtam volna, ha nem hinném, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földjén!

Van bennünk valami, ami *megkülönböztet* bennünket a világban élőkől, bár ugyanazokon a dolgokon mi is keresztülmegyünk. Mi is ugyanúgy már ellankadtunk volna, ha nem *hinnénk*. De igenis mi hisszük, hogy meglátjuk az Úr jóságát itt, az élőknek földjén.

Mi az *élőknek csomójába* vagyunk bekötve. Ugye írja a Biblia? Nem a sírba szállók dicsérik az Urat. Az Úr *megtart* minket, és ezért nem lankadunk el, mert hisszük ezt, és megtart minket az Úr.

14. Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

Így végzi a 14-es versben a zsoltáros. És igenis egy *elvárással*, egy bátorsággal a szívünkben, a *szánkban* azzal a szent igazsággal, hogy kitől féljek, kitől remegjek? Várjuk az Urat, és

meg fogjuk látni az Ő jóságát, meglátjuk az Ő *szabadítását* itt az élők földjén, hatalmas *áttörésekben*. Adjál dicsőséget Istennek.

Ez csak a bevezető volt. El akartam nektek mondani, hogy dicsőséget adjál Istennek. Ahogy beszéltük, hogy Ábrahám azért volt *erős* a hitében, mert *dicsőséget* adott Istennek, amikor *még nem látta* Izsákot. Mit tett? Dicsőséget adott Istennek. Ez *kulcs* az együtt járásban. És hálákat adunk a mennyei Mindenhatónak, Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

Szeretnék most belemenni az Ige tanulmányozásába, és amiről ma szólni szeretnék, nagyon egyszerű igei világosság. A tanításnak ez lehetne a címe, hogy: *A szerelmes Fiút hallgassátok*. Akarunk-e erről hallani? Igen. Ma nem csak én fogok prédikálni, hanem együtt prédikálunk, hogy érezzem, hogy együtt vagytok velem.

Vannak olyan helyek, olyan *szellemi magaslatok* az életünkben, amelyeket nem lehet megtapasztalni csak akkor, hogyha Jézus *felvisz* minket arra a magas hegyre. Ez történt Jézus néhány tanítványával. Oda, arra a helyre nem juthatott mindenki, és nem láthatta mindenki azt, ami ott történt. Ezzel fogjuk kezdeni. És közben dicsérjük az Urat. Dicsőség neked Uram örökkön, örökké!

A Máté 17,1-es versről fogjuk olvasni az Igét. S mivel ez a beszámoló Krisztusunk megdicsőüléséről, vagy *színeváltozásáról* szól, a szinoptikus evangéliumokban is olvasható. Ezért a Márk és a Lukács 9. fejezetében is elolvashatod a beszámolót.

Fogsz néhány helyen találni olyan motívumot, amit a másik Evangélium nem említ. Tehát érdemes otthon elolvasni minden beszámolót. Mi most csak a Máté evangélium szerint fogjuk végigvenni ezt a valóságos történetet.

MÁTÉ 17,1–2.

1. És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvitte őket magukban egy magas hegyre.

2. És elváltozék előttük, és az Ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a fény.

Egy momentum, amit itt a Máté evangélium nem említ, de megírja a Lukács 9,28-ban az Ige, hogy Jézus felment a hegyre imádkozni. Nem csak kirándulni ment, hanem *imádkozni* ment fel oda. Jézusnak ez szokása volt, hogy felment a hegyre imádkozni, de most vitt magával három közeli tanítványt. És magukban vitte fel ezt a hármat, akit kiválasztott.

Elváltozott előttük, és az ő orcája ragyogott, mint a nap – mondja. Ruhája fehér lett, mint a fény. Vagyis egy *dicsőség* jelent meg körülötte, miközben imádkozott. Ez a dicsőség Isten egyszülött Fiának a dicsősége – ami körbevette Őt –, szemmel *látható* formában jelent meg. Ha ott lettél volna, te is láhattad volna. Úgy is mondhatom, hogy ehhez nem kellett volna a szellemi szemeid.

Márk megjegyzi, hogy ruhája fényes lett, igen fehér, mint a hó, amihez hasonlót a ruhafestő a földön nem fehéríthet. Ha már láttál szellemi színeket a mennyei birodalomban, ezek valóban olyanok, amiket itt a földön nem képes az ember festeni. Ez olyan ragyogó, hófehér, világos és annyira fényes, hogy ehhez nincs hasonló a földön.

Imádkozása közben... – mondja a Lukács evangéliumban. Párhuzamosan fogunk olvasni néhány verset a Máté evangélium közé, amiről fontos tudnunk. Lukács megemlíti a 9,29-ben: imádkozása közben az Ő orcájának ábrázata elváltozék. Tehát nem csak egy egyszerű elváltozás volt. Az *imádkozás közben* változott el az orcája, mert olyan *mélységekbe* ment az imádságba. Isten Fia maga.

Isten Fia, aki által a világ teremtése lett, és Ő volt Isten teremtésének a kezdete. Az Alfától az Omegáig minden jelen van benne, és a *teljes erő birtokában* áll, és rendelkezik mindazzal, amivel Isten maga. *Mégis imádkozott.* És ez el kell, hogy gondolkodtasson minket, hogyha meglankadunk az imádságban, hogy Isten Fia felment a hegyre imádkozni.

És olyan buzgón imádkozott, és olyan mélységekben imádkozott. Meg vagyok győződve, hogy nem ez az egyetlen eset, amikor *elváltozott* ilyen fényességre. De itt beszámolnak róla a beszámolók, mert a *tanítványok* is vele voltak. És imádkozás közben az Ő orcája, az ábrázata elváltozott, az Ő ruhája fehér és fénylő lett, írja Lukács. Elképzelem az ember, mintha ott lenne, és ámulatba esik ezeknek a szavaknak hallatán.

MÁTÉ 17,3–5.

3. És ímé, megjelenék nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala Ővele.

Ennyit ír itt a beszámoló. A Lukács evangélium megint egy kicsit másként mondja. Megjelent Mózes és Illés, az Ószövetség két legprominensebb alakja, a legnagyobb, leghíresebb nevű két szolgája. Azt írja, hogy nemcsak hogy *beszéltek* vele, hanem azt, hogy az Ő *halálát* beszélték el, amit Jeruzsálemben fog beteljesíteni. És közben a tanítványokat elnyomta az álom. És amikor odaértek ahhoz a ponthoz, hogy Isten szolgálai szóltak az Úr Jézussal, amit nekik *nem kellett meghallani*, azt már ők nem hallották, elnyomta őket az álom.

Isten ezekbe a látásokba csak addig enged be minket, ami *ránk vonatkozik*, ezt tudnunk kell. Ő pontosan gondoskodik arról, mi az, ami meglátható a számunkra, és mi az, ami ránk nem vonatkozik. Elnyomta őket az álom. Nem hallhatták ezt a beszélgetést.

De Isten elküldte a két tanúbizonyság-tevőjét, hogy Jézus halálát megjelentse. Ennek részleteiről folyt ott egy olyan közlés, egy olyan beszélgetés, amit a tanítványok nem hallhattak. Ha olvasod, pont az előtte lévő fejezetben van, hogy Jézus először jeleníti meg az Ő halálát. Tehát Jézust foglalkoztatta ez, mert közeledett az Ő halála.

És erről imádkozott, hogy miként lesz, és hogyan lesz, és ha lehet, múltjék el tőlem e pohár. Ugye, ezt is leírja az Ige. Ez a gondolat is végigfutott rajta. És miközben így belement ebbe a mélységes imádságba, megjelent előtte Istennek két küldöttje, Mózes és Illés. És amikor Péter feleszmélt ebből az álomból...

4. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk.

Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Péter Pétert itt senki nem kérdezte. Vannak olyan szellemi mozzanatok, amikor az ember jobban teszi, ha *csendben* marad, és az Úrtól próbál hallani, és nem a saját emberi okoskodását mondja.

Nézzük meg, Péter mit mondott. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Látod az emberi gondolkodást, ahogy *beleütközik* Istennek a dolgaiba, kijelentéseibe, Istennek a ragyogó dicsőség-felhőjébe? Egy ilyen egyszerű emberi gondolat megütközést hozott, mert Péternek itt *hallgatnia* kellett volna.

Adjon nekünk Isten bölcsességet, hogy mikor van az, amikor nekünk *hallgatnunk* kell egy bizonyos dologban. Ugyanis egy nagyon nagy *hibát* követett el, Jézust, Isten Fiát egy lapon említette, és egy szintre hozta az ószövetségi prófétákkal. Igaz, hogy Mózes állt ott és Illés.

Mózes volt az, akin keresztül Isten *adta* a törvényt. Illés volt az, akin keresztül Isten *helyreállította* a törvényt, mert abban az időben Izrael népe idegen istenek után ment, hamis isteneket imádott és bálványimádásokban volt. És akkor hozta Isten az Ő hatalmas szolgáját, Illést, aki visszavezette Isten népének figyelmét Isten felé.

Tehát a két leghatalmasabb szolgája jelent meg a színeváltozásnál. Ennek ellenére nem lehet őket három egyforma sátorba elhelyezni. Keresztényeknek egy nagyon nagy tanulság van ebben, hogy Isten erre mit hoz válaszként.

MÁTÉ 17,3–5.

5. Mikor ő még beszél vala, – vagyis ezt Péter mondta, hogy készítsünk három hajlékot – **ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé, szózat lett a felhőből,** – ez maga a mennyei Atya, megjelenik és szól – **mondván: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: Őt hallgassátok.**

Vagyis Isten nem azt mondta, hogy megjelent nektek Mózes és most őt hallgassátok. Mert Mózes elvégezte, amiért őt Isten rendelte, és az ő ideje lejárt, amikor már Jézus volt a földön. És nem azt mondta, hogy itt van Illés, az én nagy prófétám, őt hallgassátok, mert Illésnek is akkor már lejárt az ideje. Elvégezte, amiért Isten a földre küldte.

És azt jelentette ki, hogy ez az én szerelmes Fiam itt, akiben én gyönyörködöm, és *Őt hallgassátok*. A keresztényeknek, amikor a törvényben és a prófétákban töltik az idejüket, a törvényt tanulmányozzák, és a törvény szerint próbálnak élni, annak ellenére, hogy újjászülettek, nagyon meg kellene érteni azt a *kijelentést*, amit itt Isten hozott nekik.

A tanítványok mikor ezt hallották, arcra estek és igen megrémültek. Képzeld el, hogy a fenséges isteni szózat szólt az égből, hogy ne Mózesnek építsétek a sátrat, és ne Illéssel foglalkozzatok, hanem az én szerelmes *Fiammal foglalkozzatok*, Őt hallgassátok. Őbenne gyönyörködöm, Őt küldtem néktek.

Péter apostol, aki az egyikőjük volt ott fent a hegyen, amikor Isten megjelentette néki, hogy már az ideje végéhez, a földi élete végéhez érkezett, és a „sátrát” hamarosan leveti, így írja, amikor utal a második levelében erre a csodálatos jelenésre, amit láthatott.

Két igeversben így ír erről a csodálatos élményről, amiben ott része lehetett. Nem adatott meg minden tanítványnak ez a fajta kijelentés és ez a csodálatos látás. Úgyhogy ezt az igerészt elolvasom nektek Péter második leveléből, és utána visszajövünk ide Máté evangéliumába. Ezt írja Péter elköltözése előtt nem sokkal.

2PÉTER 1,16–17.

16. Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus erejét és eljövételét, hanem mint akik szemtanúi voltunk az Ő nagyságának.

17. Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm:

Képzeld el, hogy a felséges dicsőség az égből, óriási hófehér dicsőségfelhőben az Atya szól, és felhívja a tanítványok figyelmét valamire, ami a mai napig nagyon fontos a keresztényeknek: – **Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.** Ámen!

Vagyis vegyétek le a szemeteket a prófétákról, vegyétek le a szemeteket Mózesről, és vegyétek le a szemeteket Illésről, és mindazokról, akik előtte voltak, mert küldtem egyet, az én szerelmes Fiamat, és *Őt hallgassátok*, amiket Ő mond. Nála *életnek beszédei* vannak.

Örök életnek beszédei vannak nála, az igazság beszédei vannak nála, Őt hallgassátok. Ez a fülembé cseng, ahányszor csak olvasom ezt a részt, utána mindig hallom, hogy ezt a Szellem mondja. Az Atya hívta fel erre a keresztény világ figyelmét. Őt hallgassátok, ne a törvény után járjatok, ne a törvény cselekedeteiben éljete. Őt hallgassátok!

A törvény rideg és hideg volt, a törvény nem mondta például azt a szövetségeseinknek, hogy imádkozzanak, hogy töltsenek időt Istennel, hogy Isten ismeretére eljussanak. Csak sorolta, hogy mit szabad és mit nem. 613 ilyen hivatkozás volt a törvényben.

613 kiterjesztése volt a törvénynek az életükre vonatkozóan. És ha abból valaki annyira törekedett, hogy Istennek megfeleljen, és 612-öt sikerrel be tudott tartani, és a 613-dikat megszegte, akkor Isten azt mondta, hogy kezdheted előlről, mert az egész megsemmisítetted. Reménytelen volt az ember számára a törvény alatt Istennek tetszeni.

Az egyik tanulság tehát ebből a részből, amit felolvastam, hogy Jézus példát mutatott nekünk, a tanítványoknak, hogy az *imádság nélkülözhetetlen* az életünkben, szükséges dolog a dicsőség dimenziójának ilyen magasságos megjelenéseihez, amit akarunk az életünkben.

Nemcsak az imádság alapjait szeretnénk, hanem szeretnénk *növekedni* benne. Szeretnénk, hogy Jézus felvigyen minket arra a hegyre, és ott elváljasson, és *mutasson* nekünk olyan dolgokat, amit nem mindenkinek tud megmutatni, mert esetleg nem mindenki áll készen rá. Jézus példamutatása az imádságban egy különleges dolog volt.

A másik tanulság, hogy az emberi gondolkozással *ne álljunk Isten útjába*. Ne akarjunk ott „sátrat” építeni, ahol Isten azt nem akarja. Nem lehet Isten egyszülött Fiát egy lapon említeni az ószövetségi prófétákkal és a törvénnyel.

Isten kiemelte Őt, s azt mondta: ez az én szerelmes Fiam, *Őt hallgassátok*, Őbenne gyönyörködöm! Nagyon nagy tanulság. Miért van ez így? Tisztán mondja az Írás, hogy a törvény Mózes által, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Isten valami *újat* hozott.

A törvényt Mózes által adta a népnek, amit évről évre megszegtek, mert képtelenség volt betartani. Amúgy a törvény szent volt, csak az ember nem volt képes úgy járni. Állandó sikertelenségben voltak, állandó áldozatok bemutatásával kellett Istennél újra a feddhetetlenségüket bizonyítani. Isten áldozatok által kérte ezt.

Lehetetlen volt betölteni. Ezért Mózes által adatott a törvény, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által lett. Isten hozott egy új utat, és azt mondta, hogy a prófétákat és a törvényt tegyük félre, és Őrá hallgassunk, a Jézusra!

Új utat hozott nekünk, teljesen új utat! Őt hallgassátok. Vajon miért? Ez egy parancsolat volt. Képzeljétek el azt a *jelenléte*t és azt az isteni szót a mennyből, amely ezt szólja: Őt hallgassátok. Beleremegett a föld is, a hegy és minden. Azt írja a ...

ZSIDÓ 1,1.

1. Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által,

Új korszak. Isten hozzád az *Ő Fia által szól*, nem kell bújni a törvényt, nem kell keresned, hogy hol szegted meg, hogy mit nem tettél úgy, ahogy a törvény írja. Szabad vagy tőle. Egy új utat szentelt neked, egy élő utat szentelt neked, és a Fia által szól neked, és azt mondja, hogy Őt hallgassátok, minden *figyelmetek* Őrajta legyen.

A Róma levélben egy nagyon tanulságos rész, a 3,20–22 versek, amelyek megértést hoznak nekünk arról, hogy a törvényt miért nem szabad szem előtt tartanunk, ha az Úrral akarunk járni sikeresen, gyümölcsözően. Ha még nem jelölted meg, akkor tedd meg.

RÓMA 3,20–22.

20. Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg

Őelőtte: – ezt tudomásul kell venni – Mert a bűn ismerete a törvény által van.

Hányan vannak azok a keresztyén gyülekezetek, ahol a törvényt lehet hallani alkalomról alkalomra. De felesleges erőfeszítés a számukra, mert le van írva, hogy egy test *sem igazul meg a törvénynek cselekedeteiből*, mert a bűn ismerete a törvény által van.

Figyeled, hogy a törvény által nem Isten ismerete jön el hozzád? Hiába akarsz a *törvényt* megtanulni, nem Isten ismeretére fog elvinni, hanem a *bűn ismeretére*, és egyre nagyobb kárhoztatás alatt leszel. Mert ugyanis erre küldetett a törvény, hogy az ember megismerje a bűnös voltát.

21. Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, – Vagyis félretehetjük akkor a törvényt? A törvény nélkül jelent meg az Isten igazsága, akkor a törvényt nem kell tanulmányoznunk, és nem kell érvényesnek tartani magunk számára. – **amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;**

Látod-e mi történt ott a hegyen? Ott állt Isten igazsága. Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek. Istennek oda kellett állítani a *két tanúját*, a törvényt, Mózes, aki ott állt a hegyen, és a prófétákat Illés képviselőjében.

Ott álltak a szent hegyen abban a dicsőségben, és Isten bizonyosságot tett róla, hogy Istennek igazsága Ő. Ő az én szerelmes Fiam, Őt hallgassátok. Isten igazsága akarsz-e lenni? Akkor Őreá tekints, Őt hallgasd, Őbenne járj, Őbenne higgy. Tedd félre a többi.

Mint ahogy, ha tovább olvasod, Mózes és Illés el is tűntek. Abban a pillanatban, ahogy Péter sátrat akart építeni és Istennek ez a szózata megjelent, Mózes és Illés eltűnt a képből. Isten azt mondta, ne foglalkozzatok vele, nem számotokra, nem ezekre az időkre van, az ő idejük lejárt. Ámen.

22. Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által, mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.

Vagyis egy új utat hozott nekünk az Úr, akik hisznek. Mindazokhoz eljut ez a *kegyelem*, akik *hisznek* a Jézus Krisztusban való hit által. Ez egy ajándék. És ez által a hit által van az *előremenetelünk* abban a kegyelemben, amiben állunk.

Ha *nem* a hit utat választod, és a törvényhez *fordulsz vissza*, Isten kegyelmében *nem* tudsz részesedni. Alapvető fontosságú. Kérlek benneteket, hogy a tekintsünk a Róma 8,15 versére. Itt Isten egy hatalmas igazságot hoz elénk egy egyszerű mondatban.

RÓMA 8,15.

15. Mert nem kaptatok szolgaság szellemét ismét a félelemre,

Vagyis a törvény a szolgaság szellemét hozta nekik. Mint *szolga* kellett teljesíteniük, amit a törvény mondott, és nem szült bennük mást, csak *félelmet*. A szolgaság szellemét kapták a félelemre. Mitől féltek, mitől rettegtek? A *büntetéstől*.

Mert, ha nem tartották be a törvényt meg volt írva, hogy büntetések és átkok szállnak rátok. Vagyis a törvény alatt Isten képtelen volt a teremtésével kéz a kézben járni, mert a szolgaság szellemében jártak és a félelem, a rettegés volt minden percben az osztályrészük.

És így folytatja: **hanem a fiúságnak Szellemét kaptátok...** Vagyis egy új szellemet, egy új járást kaptunk, a fiúság szellemét. A *fiúság* szellemében pedig azt kiáltjuk, hogy Abba Atya! ... **aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!**

Egy teljesen új korszak. Egy teljesen *új járás* Istennel. És ezért mondja Isten, hogy az én szerelmes Fiam, Őt hallgassátok. Tegyétek félre, ami addig volt, az őt, és most jön az új, és Őt hallgassátok. A 2Korinthusi levélben szintén van egy nagyon fontos utalás a 3. fejezetben arról, amikor Isten szent írása *összehasonlítja* a törvényt és a kegyelem időszakát. A törvény szolgálatáról így ír a ...

2KORINTHUS 3,7.

7. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt...

Ez minek a szolgálata? A törvény szolgálatát a *halál* szolgálatának nevezi, ugyanis nem volt képes életet adni. Akármennyire igyekezett az ember, nem volt képes életet adni. A bűn zsoldja a halál.

És ez a szolgálat is dicsőséges volt, mert Isten próbálta őket a *jó úton tartani* azzal, hogy megírta számukra, hogy mit tegyenek és mit ne. De *nem működött*, a halál szolgálata maradt. Az életet, amit Isten akart adni az embernek, hogy újra az Övé lehessen, hogy újra a sajátja lehessen, a törvény *nem volt képes* megadni.

Úgyhogy azt javaslom nektek, hogyha olyan keresztényekkel találkoztok, akik a törvény felé akarják a figyelmeteket vinni, akkor mondjátok azt, hogy a halál szolgálatában *nem kívánok* részt venni. És mutasd meg neki ezt az Igét, hogy ő se fecsérelje az idejét vele, mert a törvény által egy test sem igazul meg.

Csak *elfecséreljük* vele az életünket, kárhozat alá tesszük magunkat, azzal *lezárjuk* a hitünket, és nem tudunk előre menni, pedig Isten mennyire szeretné. A Galata levélben van egy igehely, amit még ide szeretnék csatolni, ami nagyon tanulságos a törvényről.

GALATA 2,16.

16. Tudván azt, – és te tudod-e, mert az Ige írja, hogy tudjad –, **hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből,** – nem lehetséges –, **hanem a Jézus Krisztusban való hit által,** – ha hiszed, hogy el van végezve, akkor a tiéd, ilyen egyszerű a hit; hit által, mi is – **Krisztusban hittünk, hogy megigazuljunk, a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.**

Egy sincs, aki magáról azt mondja, hogy ő igaz, mert ezeket és ezeket nem tette. Egy sem igazul meg, le van írva. *Nem igazul meg* egy test sem, akármennyire kevélykedik, hogy ő Isten előtt milyen igaz a *saját cselekedetei* mércéjével. Akkor sem igaz Isten előtt. Halleluja!

Ha megértjük ezeket az igazságokat, megváltozik az életünk. *Felszabadul a hitünk*, s egy öröm tud felgerjedni a szívünkben. Egy olyan öröm, amit mindig csak kívántunk, hogy jelen legyen, de nem tapasztalhattuk meg, mert a törvény elfojtotta.

GALATA 3,23–26.

23. Mielőtt pedig eljött a hit, – vagyis a hit nem volt mindig jelen, akkor voltak a törvény és a próféták –, **törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.**

Vagyis a törvény csak *vigyázott* azokra, akik alá tartoztak.

GALATA 3,24–26.

24. Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünnké lett, hogy hitből igazuljunk meg.

A törvénynek az volt a dolga, hogy minket *odavezessen Krisztushoz*, hogy belássa az ember, hogy reménytelen a saját helyzetéből, hogy szüksége van egy Megváltóra. Egybezárva őriztettünk az *eljövendő hit* kinyilatkoztatásáig. Ekként a törvény Krisztusra *vezérlő* mesterünnké lett, vagyis elvezérelt oda, hogy lássuk, hogy *szükségünk* van egy Megváltóra,

25. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.

A vezérlő mester mi az előző versekben? A törvény. Most helyettesítsd be oda, és így olvasd: Minekutána eljött a hit, *nem vagyunk* többé a *törvény alatt*! Áldott legyen érte az Úr neve, *felszabadulást hoz* ez az ember életébe.

26. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Látod-e? Egy *fiúságot* kaptál a szolgaság helyett. Egy hatalmas fellépés volt. A törvény a szolgaság szellemében a félelmet hozta. És a szolgaság szelleme helyett a fiúságot kaptad meg, Isten *fiai* vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

A *szolga* nem tudja, mit cselekszik az ő ura, ugye ezt írja? De a *fiúval* az Atya mindent megoszt. Bármikor bemehet a házba, oda tartozik. Előtarthatja a kéréseit, a szükségait, az igényeit benyújthatja.

A *fiúsággal* lettünk *előléptetve* azáltal, hogy Isten a *törvényt eltörölte*. Ahhoz, hogy a törvényt el tudja törölni, kellett *jönni Egynek* [a Fiúnak], aki teljesen be tudta *tölteni*, mert ha a nélkül törli el Isten, akkor igazságtalanság éri.

Vagyis kellett jönni Egynek, aki betöltötte a törvényt. Gyönyörködj benne, mert Ő az Úr Jézus Krisztus. Ő tökéletesen *betöltötte* Istennek minden rendelkezését a törvényre nézve. Ő volt a tökéletes Fiú. Ezért mondja, hogy Őt hallgassátok. *Kijelentések* vannak nála, szabaddá tesz.

Ha megismeritek az igazságot, *szabaddá tesz* benneteket a szolgaság törvénye alól. Mi alól szabadulnak fel? A törvény rabsága alól, a kárhozat alól. Szabaddá lesznek. Mondja Jézus, hogy a *fiak szabadok*. Ámen! Ez hatalmas dolog.

JÁNOS 1,18.

18. Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, – az Atya kebeléről jött, és ott van –, Ő jelentette ki Őt.

Vagyis Istent az egyszülött Fiú hozta el nekünk egy olyan megismerésben, ahogy előtte Őt az ember nem ismerte. És amit Jézus tett, hogy a fiúságot hozta el nekünk, *bevitt* minket oda az *Atya kebelébe*, mert Ő onnan jött.

Kijöttem az Istentől, jöttem a világba, eltávozom a világból és visszamegyek az Atyához. De nem üres kézzel ment. *Fiakat szerzett* magának, akiket felmentett a törvény alól és tökéletesekké tett, a szent vérével megszentelt. Hatalmas dolog ez!

Isten az átmenet idején, amikor az Ószövetségből az Újszövetség megnyílásának az útján van még Jézus itt a földön, már akkor felhívja a figyelmét a tanítványoknak, hogy ne tekintetek másra, Őt hallgassátok. Őt hallgassátok! Őt hallgassátok! Isten szava ez.

Egyik alkalommal a tanítványok megkérték Jézust, hogy *tanítsa őket imádkozni*. Mert azt látták, hogy amit a Jézus szól, imádkozik, az azonnal úgy van. Néha még imádkoznia sem kellett és tömegek gyógyultak meg. Nagyon szerettek volna ők is valamit ebből. És kérték Jézust, hogy taníts minket imádkozni.

És hogyan kezdte Jézus? Úgy kezdte az imádságot, hogy: Mi Atyánk... Vagyis az az Atya, ahonnan Ő jött, az Atya kebeléről. Azért jött, hogy megossza velünk, hogy mi is úgy ismerhessük az Atyát, ahogy Ő ismeri. Hogy mi is úgy ismerhessük azt a szeretetet.

Vagyis azt mondta, hogy: Mi Atyánk...! Jézus soha nem kérkedett úgy, hogy az én Atyám. Azt mondta, hogy: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... Egy Atyát hozott nekünk, a szerető Atya szívét hozta el az embernek, hogy azt megismerje.

Nem egy rideg Istent, aki kőtáblákra írja a parancsolatait, és majd az alapján megítél téged. Ez volt az Ószövetség, kőtáblákba vésve. Ezt tedd, és akkor így lesz, és ha nem, akkor úgy. Ez volt az Ószövetség, és Ő egy *új szövetséget hozott* az embernek, ami így kezdődik: Mi Atyánk.

Addig a hívők, akik Istenben hittek az Ószövetségben, szólíthatták Őt Jahvenak, Jehovának, Elohimnak, Adonájnak. Sok neve volt Istennek, de úgy, mint Atya, úgy nem ismerték Őt. Ezt a *kijelentést*, hogy „mi Atyánk”, ezt Jézus hozta el nekünk.

És ezt a *szeretetet*, ahogy az Atya szereti a Fiút, ezt kell minden hívőnek megélnie, megismernie és benne járnia. Mert ez a *szeretet őriz meg* minket minden gonosztól, ha ezt *megismerjük, és benne járunk*.

Jézus egy másik alkalommal a *szerető Atya mivoltát* hangsúlyozta. Tudod-e, hogy ez mekkora dolog volt, hogy Ő Atyának nevezte Istent? Ezért akarták megkövezni, és kérdezte Jézus, hogy mi rosszat tettem? És akkor az volt a vád ellene, hogy te Istent a te Atyádnak nevezed, egyenlővé téven magadat Ővele.

Ez volt a hatalmas „vétke” Jézusnak a farizeusok szemében. Ez feldolgozhatatlan volt az akkori törvény alatt élő ember számára. Atya? Az Isten, az összes gondviselésével, és szeretetével? Atyának nevezni az Istent?

És amikor Jézus feltámad a halálból, Mária Magdaléna az első, akivel találkozik, de akkor még nem ment fel a mennybe. Itt egy nagyon megkapó jelent zajlódik le, mert le akar borulni Mária Magdaléna Jézus lábai elé, és Jézus azt mondja, hogy *ne illess engem*.

Nem volt szabad még akkor Jézust megérinteni, mert akkor még a *szent vérét nem mutatta be* [a mennyben] az oltár előtt, és ezért a bűnös testnek nem volt szabad megérintenie Őt. Ezért azt mondta: ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiaihoz, és mondd nekik...

És most nagyon figyelj, mit hagyott Jézus nekik: Felmegyek az én Atyámhoz... Ugye, Ő onnan jött, az Atya kebeléről. Felmegyek az *én Atyámhoz* – és kiterjeszti –, és a *ti Atyátokhoz!* Elveszed-e ezt? A ti Atyátokhoz – az *én* Istenemhez és a *ti* Istenetekhez.

Vagyis az addigi hideg, rideg nevei Istennek egy csodálatos *új utat* nyitottak az ember számára. Azt mondhatja a hívő, hogy mennyei Atya, Abba. Mondhatja, hogy drága mennyei *Édesapám*. Mondhatja, hogy Apucikám, ha éppen így van kedve. Mondhatja, hogy Apukám!

Ahogy neked a legközelebb áll a szívedhez. Ahogy megszólítanád a szeretett földi édesapádat, úgy *megszólíthatod* Őt, a megfelelő tisztelettel. És nézd meg, hogy hogyan fog *megindulni az olaj* a szívedről, miközben tudatosítod ezt magadban, hogy van egy gondviselő, szerető mennyei Édesapád, és ezt Jézus hozta el neked.

És ezért mondta azt az Atya, hogy Őt hallgassátok, mert *Ő általa* fogjátok megismerni ezt az utat, mert Jézus az út az Atyához, és *nincs más út*. Csak és *kizárólag Ő általa* jutsz el oda, az Atya szerető szívéhez. Ezt a hatalmas *kijelentést* kapták meg ott a hegyen a tanítványok.

Isten azt mondta, hogy többé ne Mózesre figyeljete, ne a prófétákra figyeljete. Mózes és Illés eltűnt a képből. Ne gondolkodj abban, hogy sátrat építesz az Ószövetség szentjeinek, Péter, mert új utat mutatok. Az én *szerető szívembe* fogsz bemenni, s ott fogsz gyönyörködni.

Ott *megtalálsz* minden kívánságot, minden vágyat és minden örömet, és felszabadítalak téged az én hitemben. És az én hitemben fogsz járni, és az én gyermekem leszel, és fiakká fogsz felnővekedni. Gyümölcsöt teremsz, mert arra hívtalak el, hogy gyümölcsöt teremjete. Hálaikat adunk Istennek! Lélegzetelállító ez a kijelentés, ha az ember szívét megdobogtatja.

JÁNOS 12,49–50.

49. Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, Ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.

Jézus megint az Atyára mutat. Meghatódik az ember szíve, amikor Jézus Istent minden alkalommal Atyának szólítja, ha csak látod. Egyedül a kereszten mondta, hogy én Istenem, én Istenem, mert akkor már a te helyeden volt, az összes bűnnel rajta.

Akkor már nem szólíthatta Atyjának. Akkor olyan Isten volt, mint nekünk addig. Figyeled, hogy eddig mindig Atyának szólítja? Egy parancsolat volt: *Ő parancsolta* nékem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.

50. És tudom, hogy az Ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta nékem.

Ezt hozta neked el, az Atya *szívének életét*. S mivel Tőle születél, ezért a fiúságba születél bele, és Ő Atya neked, te pedig Őnéki fia vagy. A törvény nem volt képes erre, hogy életet adjon. És az Atya *parancsolata* az volt, hogy *örök élet jöjjön* hozzánk.

Ez az Ő parancsolata volt. És látod-e, hogy miért *gyönyörködött* az Atya az Ő Fiában? Jézus *engedelmessége* volt ez. Azt mondta, hogy én mindenkor azokat beszélem, és azokat szólok, amiket Tőle hallottam. És az Ő parancsolata az örök élet. És ezt az engedelmességet, ahogy Jézus megcselekedte, ezért mondta azt az Atya, hogy Őbenne gyönyörködöm, mert Ő engedelmes. Ez az engedelmesség egy nagyon nagy dolog. Hogy az Atya szívének *örömet szerezhessünk*, mindenkor *engedelmességben* támogasson minket az Úr, az Ő Szelleme által.

Ő volt az *egyetlen*, aki képes volt *betölteni* a törvényt. Miután eltette azt az útból, hozta az Atya *örök életét*, cselekedetek nélkül. Ez a hatalmas dolog. Nem kell neked érte kiérdemelt cselekedeteket tenned, mert nem tudtad volna.

Egyetlen ember sem volt képes rá, hogy megigazuljon a törvény által. És mindazoknak *odaadta*, akik hisznek. Őt [*Jézust*] hallgassátok, így vezette fel. És amikor három és fél éves földi szolgálat után ideje lejár, Jézus búcsúzik, a kereszthalála előtt felvezeti a *Vigasztalót*.

Többet már nem járok veletek, én az igazat mondom néktek, mondja ott Jézus. *Jobb* néktek, hogy én *elmenjek*, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Vagyis kezdi *megnyitni a szemüket* valakire, akiről addig nem is tudták, hogy létezik. Ma is van sok keresztyén, aki teljesen *figyelmen kívül* hagyja azt, akiről Jézus itt beszél.

JÁNOS 16,7. 13–14.

7. Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt tihozzátok.

Vigasztalja őket. Egy ideig még láttok engem, de azután többé nem láttok már engem. De majd megint megláttok engem, de addig elküldök nektek valakit [Isten Szent Szellemét] az Atyától, és Ő fog szólni hozzátok.

Látod-e, ahogy a staféta átkerül. Az Atya szól: *Őt hallgassátok!* És ez Jézus volt. És amikor Jézusnak a földi szolgálati ideje lejár, s közel van az elköltözése az Atyához, akkor Jézus hívja fel a tanítványok figyelmét, hogy *most kire hallgassunk*. És azt mondja:

JÁNOS 16,13–14.

13. De mikor eljön Ő, az igazságnak Szelleme, elvezet majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

Nem kell tévelyegnetek. Nem kell a törvényre visszafordulnotok, lesz valaki, aki *elvezet* minden igazságra: Mert nem magától szól, hanem azokat szólja... Vagyis igenis szól a *Szent Szellem*, azokat szólja, amiket hall. Hallja az Atyánál és a Fiúnál, és az a *szolgálata*, ahogy *szólja* azokat nekünk, és a *bekövetkezendőket* megjelenti néktek. Ezért egy kereszténynek nem kell tartania attól, hogy mit hoz a holnap, mert, ha olyat hoz, amit neked tudni kell, az Atya *megjelenti* azt neked a Szent Szellem által.

Egy kereszténynek nem kell félnie, rettegnie a haláltól, mert ha eljön az elköltözés ideje, ahogy Péter írta, az Úr azt is megjelenti, és az egy gyönyörű átköltözés. Bennünk nincs halál-félelem, mert Ő szól. Azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

Az Atya mondta, hogy Őt hallgassátok, és *Jézusra* mutatott. Jézus *átadta* ezt a feladatát. Jézus, amikor búcsúzik, azt mondja, hogy adok néktek egy *Vigasztalót*, Ő fogja szólni. A mai napig ez az idő van. Neked meg kell tanulnod a *Szellemmel együtt járni*, s meg kell *hallanod* az Ő hangját, mert Ő szól, és neked azokat, amiket Ő szól, meg kell hallanod. Így folytatja:

14. Ő engem dicsőít majd, mert az enyéméből vesz, és megjelenti néktek.

Pontosan olyan, mintha Jézus mondaná azokat. És az Ővele való közösség nagyon-nagyon fontos, nem maradhat el a keresztény életéből.

Még egy érv: miért mondta Isten azt, hogy Őt hallgassátok? Nagyon fontos. Miért kell figyelmeznem arra, akire az Atya mutatott, hogy Őt hallgassátok? Azt írja az Írás, hogy Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett Ámenné...

2KORINTHUS 1,20.

20. Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné, és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.

Vagyis, ha Őreá *figyelsz*, és Őbenne *maradsz*, és Ő pedig tebenned, akkor Istennek valamennyi *ígérete beteljesedik* az életedben. Egy sem marad ki belőle, minden ígérete beteljesedik.

Hogy ezt az „igenné, és Ámenné lett Isten dicsőségére” egy kicsivel jobban fel tudjuk dolgozni, hoztam nektek két *másik fordítást*, ami rávilágít arra, hogy mit mond itt az Írás. Károli pontosan szóról szóra, nagyon pontosan lefordítja, de nézzük meg, hogy hogyan mondja ezt például a következő két verzió:

2KORINTHUS 1,20. NEW INTERNATIONAL VERSION (NIV)

20. Mert nem számít, hány ígéretet adott nekünk Isten / hány ígéretünk van Istentől, Krisztusban ezek „Igenné” lettek. Mi pedig Krisztus által „Áment” mondunk rájuk, az Isten dicsőségére.

Vagyis kibont itt valamit, amit szeretném, ha meglátnál.

2KORINTHUS 1,20. NEW LIVING TRANSLATION (NLT)

20. Mert Isten valamennyi ígérete Őbenne teljesedett be, ezért mi azt mondjuk ezekre: Ámen! amikor dicsőséget adunk Istennek...

Hatalmas fényesség van itt az Igében. Arról szól, hogy Isten az *áldásait*, mint az esőt árasztja a népre. Hullanak az áldásai. Valamennyi áldása itt van szellemiekben felettünk, és mindegyikre azt mondja: *Igen!* – mert beteljesedett Jézusban. Egyiket sem tartja tőled vissza.

Áldásoső van a szellemiekben feletted. És ahhoz, hogy a tiéd legyen, neked is kell *tenned* valamit. Ki kell rá mondanod, hogy: ámen! Vagyis ki kell *nyúlnod*, és azt mondanod, hogy – Igen, ez az *enyém*! Az ámen ezt jelenti.

Isten azt *mondja*, hogy – Igen, ez a tiéd! Neked *válaszként* ki kell mondanod: – Ámen! Ez az *enyém*! És ez Isten dicsőségére van. Vagyis kettő kell hozzá, Isten, aki *adja*, és te, aki *elfogadod* azt. Aki elveszed azt, aki rámondod, hogy ámen! Ez így van nekem. Látod-e, hogy milyen *részünk* van abban, hogy Isten áldásainak *beteljesedésében* járassunk? Hatalmas dolog.

Utolsó gondolat: *nem egyszerű* áldásokról van szó, amikor azt írja, hogy valamennyi áldása. Mert az is elég lenne, hogy Isten szája szólta, hogy ezek az áldások. De azt írja, hogy Isten ezekkel az áldásokkal esküvéssel *esküdött* meg, hogy az úgy van. Képzeld el, hogy Isten azokra felesküdt, hogy *megegyezt*te azt. Nem én mondom, az Zsidó levél írja.

ZSIDÓ 6,17.

17. Ezért az Isten, mivel még teljesebben meg akarta mutatni az ígért örökösének az Ő végzése változhatatlan voltát, esküvel erősítette azt meg,

Vagyis nem csak arról van szó, hogy Isten ígéretet tett, hogy ez így van, és én azt mondom, hogy ámen. Nem. *Megesküdt* rá. Esküt tett az Úr. Neki már nem kellett volna megesküdnie, mégis megtette, hogy minket *bátoríts*on, hogy megerősítse azokat az ígéretek. Esküt tett, megesküdött a szent vér felett.

Esküt tett, amikor megkötötte a Fiúval a szövetséget, hogy az én népem ezekben az áldásokban fog járni. Esküt tett. Ésaiás pedig azt mondja, hogy *megesküdött az Úr jobbára*, és az Ő erőssége karjára. Egy esküről van szó, Isten esküvéséről, hogy ezek az áldások egytől-egyig *mind a tiéd*, amelyekre csak szükséged van.

Fel kell *bátorítani* a szívünket, és Őt hallgatni, mert amíg a törvényt fogjuk hallgatni, addig a hitünk nem fog felszabadulni, hogy ezekben járjunk. Mi *tart vissza* minket, hogy ne ezekben az áldásokban járjunk? Az, ha *nem Őreá figyelmeztünk*, hanem másoknak építünk sátrakat. Azt hiszem, most megértettük.

Köszönjük azt a kegyelmet, hogy a megértést elvehettük, amit Isten ma szólni akart. Most elmondunk egy megvallást. Valamennyi ígérete Őbenne lett igenné, ez *Isten része*; és ámenné, ez, amit *mi mondunk* rá, Isten dicsőségére. Ki kell *jelentened*, hogy ez így van, én *ebben járok*.

Az ámen szó, minden nyelvben ámen. A héber *áman* [Strog szám: H539] szóból ered. Egy nagyon neves tanítóm magyarázta el, hogy *héberül* jelenti azt, amikor Ábrahám hitt Istennek, akkor szerepel ez a szó ott, hogy *áman*, és ebből lett az ámen. (1Móz. 15,6)

A hívők rámondják Isten ígéreteire, hogy ámen. És akkor az úgy van, onnantól kezdve azt senki *el nem veheti*, mert te rámondtad a te *beleegyezésedet*. Isten még megáldani sem tud a te beleegyezésed nélkül. Kell a hited, a szavad, a szád, a megvallásaid, a te *lényed kell hozzá*, hogy abban járj.

Nos, most egy megvallást teszünk, és ez mindannyiunk *öröme* lesz. Mire a végére érünk, *felszabadul* a hitünk, és fogjuk érezni, hogy másként vannak a dolgok. Fontos a megvallás.

Megvallás: *A szerelmes Fiúra figyelmezek mindenkor, így Isten valamennyi ígérete igen és Ámen lett számomra! Isten ígéretei valósággá váltak a számomra, mert nem a törvény cselekedeteiből keresem ezeket, hanem a hit hallásából. Isten minden szellemi áldással megáldott engem a Krisztusban. Én Őbenne élek, mozgok és vagyok, Őbenne vagyok áldott. Megismertem az igazságot, és az igazság ismerete szabaddá tett engem. A fiúság szellemét kaptam, aki által kiáltom: Abbá, Atya. Mivel a fiak szabadok, így Isten fiainak dicsőséges szabadságában járok. Ámen!*

Most elkezdjük az Urat dicsérni és magasztalni, és a magasságos Istené legyen az a dicsőség, hogyha megvilágosodunk, és világosságról világosságra jutunk Isten dolgaiban, mert Isten nem tud hazudni. Amely áldások vannak a Bibliában, mindazokban járhatunk, és ezekben hálaadásokban leszünk most.

A gyógyító kenetokről szeretnék annyit szólani, hogy a gyógyító kenetek közül észlelhető volt a csuklóban valakinek egy olyan erőteljes probléma, hogy talán nem tudja forgatni a kézfejét sem, vagy talán fájdalmai vannak, vagy kötött az a csukló ízület.

Ez ma mindenképpen kilazul és meggyógyul. Szeretnénk majd bizonyosságot hallani erről. Ez nagyon érzékelhető és megfogható volt szellemben. Az evangélisták segítségét is kérem ennek megtalálásában.

Téged arra kérek, ha érzel a testedben valahol Szent Szellem munkát, miközben a gyógyító sorok folynak, vagy érzel valami forróságot, ami előnt, vagy érzed, hogy a fájdalmaid elmúltak, akkor *tedd azt közzé*, mert az Istent magasztalja.

Ha csak az alkalom végén, négy szemközt mondjátok el, akkor azt kinek fogom tudni elmondani? Jézus tudja, de a többieknek kell megtudni, hogy Jézus miket cselekszik! Legyetek *bátrak* ebben, mert Őt *magasztalják* ezek a bizonyosságok! Dicsőség Istennek. Ámen.

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követi